

ת"פ 57918/07/13 - מדינת ישראל נגד יסאם נסאסרה

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת

ת"פ 57918-07-13
08 יוני 2015

בפני: כב' השופטת נגה שמואלי-מאייר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יסאם נסאסרה

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד - ליפז סימני

הנאשם ובא כוחו עו"ד - אבי אוחנה

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע ע"פ הודאתו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן המייחס לו עבירה של הסעת תושב זר השוהה בישראל שלא כדין, לפי סעיף 12(א)(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (להלן: "**חוק הכניסה לישראל**").

במסגרת ההסדר הוסכם, כי הצדדים יעתרו במשותף לעונשים של עבודות שירות למשך חודשיים ומאסר מותנה. המאשימה עתרה בנוסף לכך להשית על הנאשם קנס בסך 8,000 ₪ לפחות, פסילה בפועל, פסילה מותנית וחילוט הרכב, ואילו ההגנה עתרה להסתפק בקנס בסך 1,000 ₪ ובפסילה מותנית.

בהתחשב בהודאת הנאשם, שיש בה משום קבלת אחריות וחסכון בזמן שיפוטי יקר, וכן בהתחשב בעובדה שהנאשם נעדר כל עבר פלילי ובשים לב לתיקונים המשמעותיים בכתב האישום, לחלוף הזמן ולהמלצתו החיובית של הממונה על עבודות השירות, אני מוצאת לנכון לכבד את ההסדר, שהינו סביר בנסיבות העניין ומאזן נכונה בין האינטרס הציבורי לאינטרס האישי של הנאשם.

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. שני חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. בהתאם לחוות דעת הממונה, הנאשם יבצע את עבודות השירות בבית החייל בבאר-שבע בכתובת בית לחם, ת.ד 18 בבאר שבע, בימים א'-ה' בין השעות 08:00-16:30. על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר ביום 07.10.2015 בשעה 08:00 במפקדת גוש דרום של שב"ס, ביחידה לעבודות השירות, אלא אם כן, הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילה אחר.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק מגזר הדין בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

2. מאסר מותנה למשך 6 חודשים אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירה בניגוד לחוק הכניסה לישראל.

3. אני פוסלת את הנאשם מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך 4 חודשים מהיום.

4. אני פוסלת את הנאשם מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך 10 חודשים, וזאת על תנאי שלא יעבור עבירה בניגוד לחוק הכניסה לישראל במשך שנתיים מהיום.

5. קנס בגובה של 5,000 ₪, הקנס ישולם ב-5 שיעורים, שווים ורצופים, כאשר הראשון בתוך 30 ימים מהיום.

באשר לעתירת המאשימה לחילוט רכבו של הנאשם, ראשית, סעיף 39(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 פשיטא קובע כי בית המשפט רשאי להורות על חילוט החפץ אשר נתפס. לאמור, ברי כי הדבר נתון לשיקול דעתו של בית המשפט היושב בדיון, והוא רשאי להורות על חילוט החפץ אך כמובן שהוא רשאי גם לדחות את בקשת החילוט.

שנית, ולגופו של עניין, המאשימה לא הגישה כל בקשה מפורטת לעניין חילוט הרכב. בכתב האישום המתוקן אשר הוגש לבית המשפט, חסר עמוד, ומכאן שלא ברור כלל איזה רכוש מבקשת המאשימה לחלט. אף אם אפנה לכתב האישום המקורי, כפי שהוגש טרם התיקון, הרי שבעמוד השני נכתב בלקוניות כי המאשימה מבקשת לחלט את הרכוש המפורט. דא עקא, שפירוט זה איננו בנמצא.

לדידי, אין להקל ראש בזכותו של האדם לקניין, ולא ניתן להורות על חילוט רכוש כעניין של מה בכך, וזאת מבלי שהנאשם ידע מבעוד מועד, ולא במהלך הדיון עצמו, איזה רכוש בדיוק מבקשת המאשימה לחלט, כדי שיוכל להתגונן בהתאם. על כן, מן הראוי היה כי המאשימה בבואה לעתור לחילוט רכושו של הנאשם, תפרט איזה רכוש בדיוק מבקשת היא לחלט.

שלישית, בדיון שנערך בפניי, ביקשה המאשימה לחלט את רכבו של הנאשם, אשר לטענתה שימש את האחרון בביצוע העבירה בה הורשע. עוד טענה באת כוח המאשימה כי היא מאמינה לדברי הנאשם לפיהם, הרכב אותו היא מבקשת לחלט, אמנם הוחזר לו, אך עוקל כך שהנאשם לא יכול לבצע בו כל שינוי מבחינת הבעלות. יחד עם זאת, המאשימה לא הגישה לבית המשפט כל מסמך אשר יש בו כדי להעיד אודות עיקול הרכב או שיפרט את הסטטוס בו נתון הרכב נכון

להיום. כמו כן, בית המשפט לא קיבל כל מענה לשאלתו איזה גוף הורה על העיקול ומכוח איזה דין. בנוסף, לא הייתה בפי באת כוח המאשימה תשובה בדבר שוויו של הרכב שחילוטו מתבקש. לא זו אף זו, אלא שבאת כוח המאשימה טענה כי אין כל נפקות לשווי הרכב בשאלת חילוטו. אם לא די בכל אלו, הרי שבמהלך הדיון התברר מפיו של ב"כ הנאשם, כי יש מי שטוען לבעלות ברכב אותו מבקשים לחלט. המדובר באביו של הנאשם, אשר טוען כי הרכב משמש אותו לצרכי עבודתו.

לדידי, בנסיבות אלו, בהן המאשימה לא יודעת לנקוב בפרטים חיוניים לשאלת החילוט, כגון הסטטוס בו הרכב נמצא, שווי של הרכב, צדדים שלישיים שטוענים לבעלות ברכב וכיוצ"ב, הרי שלא ניתן להיעתר לבקשתה לחילוט רכבו של הנאשם. למעלה מן הצורך, אציין כי לא אוכל לקבל את טענתה של באת כוח המאשימה, לפיה אין משמעות לשאלת שוויו של הרכב לצורך בקשת החילוט. ברר, כי ענישתו של הנאשם והסנקציות הננקטות נגדו חייבות להיות מידתיות. מכאן, אין דין רכב ששווי מיליון ₪ כדין רכב ששווי 5 אלפים ₪, ואך ברור הוא שבית המשפט צריך לדעת מהו שווי הרכוש שאותו הוא מתבקש להורות על חילוטו.

בבחינת למעלה מן הצורך אציין כי הפסיקה אליה הפנתה באת כוח המאשימה איננה רלוונטית למקרה שבפניי. וזאת, משום שברע"פ 7114/07 **האני עיסה נגד מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (09.12.2007), נדונה שאלת מקור סמכותו של בית המשפט להורות על חילוט רכב, ואילו שאלה זו כלל לא עלתה במקרה שבפניי. מה עוד, שדין נסיבותיו של המבקש ברע"פ זה, שונות בתכלית השוני מנסיבותיו של הנאשם שבפניי. שכן, שם דובר בנאשם בעל עבר פלילי, אשר ביצע את המיוחס לו בשלוש הזדמנויות שונות תוך התעלמות בוטה מהחוק ומאזהרות המשטרה.

בנסיבות אלה, ומשבקשת החילוט הוגשה כלאחר יד, ללא כל פירוט כנדרש, אין באפשרותי להיעתר לה, ומצאתי לנכון להסתפק בסנקציה כלכלית בדמות הקנס אשר השתתי על הנאשם.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי.

ניתנה והודעה היום כ"א סיוון תשע"ה, 08/06/2015 במעמד הנוכחים.

נגה שמואלי-מאייר , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בנסיבות המתוארות, הריני מעכבת את החלטתי בעניין חילוט הרכב למשך 30 יום מהיום.

יתר רכיבי הענישה יעמדו על כנם והנאשם יוכל להתחיל בריצוי עבודות השירות במועד, אשר נקבע לו על ידי הממונה על עבודות השירות.

עמוד 3

ניתנה והודעה היום כ"א סיוון תשע"ה, 08/06/2015 במעמד הנוכחים.

נגה שמואלי-מאייר , שופטת

הוקלד על ידי דניאל זזון ומזוז סיגלית